СГНС
Градски архив
ф.
оп.
№

Л. Д. 1869. р. 124. Не стрѫба да се сърдите на вртогла вити, ами на само то вуйне. — 1870. р. 170. Ами аз съм много стар за една млада, а за една стара много млад. — 1875. р. 129. Тоз човек не ще да го заведе до мене, ами ще го покажѫ у утрето. Ч. 247. Лоше не измолитва, ами мътика. Посл. Ой та себе чобанч горе, да би брана самодива, крило овци, чета кози. Ами бере самодива все и наци на себе и вовойки като стана. Ч. 280 Не си отиде тодорка, есленки попове да вика, ами отиде тодорка млади семени да вика. — 301. Той имаше едно момче хубаво. — Та не сѫдѫ хубаво, ами прахзумно и работно. Н. С. IV. XVII, 305. Е, добрѫ, мамо, ами приготвила мисли някое момче. Свир. — Ами, ами, ами да гласиш, отрѫбва да се види и дъщо да са работи — 304

Вше много отека чена, остави, че на день 4-5 пъти ма удра, вше съ хуркаша, ами още идеше да ма вади и на далека. Зк. 32. Едно проклето татарче, а то си миромъ не мина, ами си коня радигра, Ча Беде рада влахиня. М. 70. На Катерида та двѫтвие то е отъ тоби видъ, щото освѫ двѫто повреждо мивкото, ами тръгнѫствува много и на Спиранечо. Л. Д. 1875. р. 92 Цека идемъ да яхвръ та на нашѫ богатѫ ступени и да видимъ какво нечистотия се вирда не само въ яхвръ та в имъ, ами и цѣлия дворъ е отъ тъ отъ години въ лайна. Л. Д. 1876, р. 54. Кѫдъ ли е въ Влахиця? Ами хо ли сѫ ами? Куче то ми, твоеть ти и котката. — 1875. р. 157. Ами да умре мама и пак сѫдеш часъ да ска да види двѫто то си? — р. 139. Ами лицето и какво да е натравено съ чукчето. — р. 131. Въ и несбутнѫхъ тъ са товлече, ами ико да сѫ и тръгнѫли? Ч. 125. Ами тъ какво искашь какво искашь да ма натрави та де лъкия. Х. 31. — ~~Въ запитвания~~ ~~на двете~~ ~~на ами и тамо се доказва, тоа е въ други~~ ~~случаи~~: Ами ти защо не кажеш мари? Ами ти не ходи ли? Ами ще идеш ли? ~~Въ запитвания~~ усмихване и невярване, при изпитване. Ами ли ~~ами~~ съ свр. чо. Ами — хапе усмихнато и отговаря полуврдито: Ами че. — Да стане мо ред ли на хора та. З. 93. Ами че какъ, (ами чи какъ) колко пари да вашь дъ ръки тъ? — при гроши. — ~~Въ ами~~, ами че какъ при гроши, че екъ ли бре. ~~Въ отговори~~ ~~утвърдителни и уверителни~~ Да увереме: Ти двѫ ли съ тия убийци и чо вѫ колядци? — Ами какъ ~~(Въ въ дерь~~ (Въ ами) ~~ами, ами~~) р. Л. 137 Ами, мари се чро, и него е срамъ? Л. Д. 1870. р. 166. ~~Ами въ изрично~~, при изпитване ~~и подигравание~~ ~~разубреване~~ ~~да ваш~~, когато е равносилно съ отрицание: Ама хубаво ти кадвамъ. — ~~Ами не кажеш~~ (и не вѫрдѫ) видѣло хубость и бягало. При изпитване: Бащата искаше да го даде на школата, ама въ не дадохъ. Ами немъ нечъ е още мари, на осъмъ годинки, тамамъ двѫто да поиграе. Л. Д. 1870. р. 168. Че нема толкозъ лѫ, двѫто ся умръсухме всичка въ перъкъ, ами и гости имахме.. Натъмнихме ся съ грѫхове. — 1870. р. 169. Ще му дойде умъ тъ, ами кого ще намѫрм. БС. р. 16 6) При повѣяване при другото съ я: Да оставимъ ивана и Стояна, ами я то мисли та да двѫ си пота. Ти и него да оставимъ на страна, ами я си помисли: кой ще тасе толкова си стадо. Л. Д. 1869. р. 121.

Амидалъ (стъ) в. мигдалъ, миндалъ, бадемъ.

Амидѫда (та) в. амидалъ. Л. 102

Аминъ (стъ) Евр. дѫвчь. 1) изр. истина, право, амиинъ, аминъ глаголъ. ~~Въ~~ 2) потвърждение ~~Какъ въ~~: Аминъ дай боже. Аминъ боже да много години! М. 143. и на присмѫхъ: Аминъ Герге. 3) да бѫде: кафи аминъ; Сключавамъ ли сватбе, кажеш ли аминъ? Б. Т. II. 52, 54. 4) свѫршение на молба. Всяка молба на аминъ се свѫрши. Ч. 137. Аминъ Самдѫкъ нетъмни. Посл. На молитва кой то знае да се сѫди, аминъ не казвай. Посл. 5) свѫрсъ, отъ край до край: Догодина и до амина, отъ амина до амина. 6) Въ инакво значение въ двѫски прелъгавики: Аминъ, батали са по скитъ въ кѫмъ. в. антра.